

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: En Forestilling

Citation: Wied, Gustav: "En Forestilling", i Wied, Gustav: *Barnlige Sjæle. To Kroner og halvtreds. Erotik. En Bryllupsnat. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied03tom-shoot-workid54611/facsimile.pdf>
(tilgået 01. december 2021)

Anvendt udgave: Barnlige Sjæle. To Kroner og halvtreds. Erotik. En Bryllupsnat. 1967

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

EN FORESTILLING

Jeg kom langsomt gaaende ned gennem Hulvejen, der fører ned til Fjorden.

Lige for mig laa Vandet og missede med Øjnene i Solen, som hang langt nede i Vest. Vejen blev dybere og dybere. Jeg maatte lægge Hovedet helt bag over for at se Toppen af Skrænterne, der hævede sig næsten lodret paa begge Sider.

Det var varmt, lummervarmt. Jeg hørte Rumlen og Brummen af Torden, men kunde ingen Skyer opdage.

Foran mig ude over Vandet var Himlen gyldenrød. Og den Strimmel, jeg kunde se mellem Skrænterne oppe over mit Hoved, var dyb mørkeblaa.

Nu naaede jeg Enden af Hulvejen og stod ude paa Fladstranden, hvor Tang og vaade Stene laa yderst ude, og Strandnelliker og alenhøjt Græs groede længere oppe til helt op under Bakkeroden.

Jeg satte min Kikkert for Øjnene.

Til højre, en halv Mils Vej borte, inderst inde i Bugten, laa Byen med sit Kirketaarn, sit Raadstuespir og sine Skibsmaster. Men højt op over det altsammen ragede Dampnøllens graa-gule Skorsten, hvis Lynafleders Guldspids glimtede i Solen.

Jeg vendte mig:

Til venstre, midt ude paa Sandet og næppe mere end et Par Favne fra mig, holdt en af disse store, grønmaalede Omnibusser, som omreisende Beridere og Linjedansere drager rundt i.

To magre Heste, en hvid og en skiddengul, gik ganske

stille uden Seletøj og græssede oppe paa Ryggen af Dæmningen. De løftede samtidig Hovederne og saa' paa mig og stak atter samtidig Mulerne ned i Græsset igen.

Fra Vognøren bag i Omnibussen førte en kort Trappestige ned til Jorden.

Der sad et Væsen paa et af Trinene.

Jeg gik nærmere.

Det var en ældre, gulbrun Morlille med hvidt Krushaar under Kappen. Hun sad og syede paa noget broget Tøj. Hun var meget lille med smaa elektriske Bevægelser af Hovede og Arme.

— Goddag! sagde jeg.

Konen kiggede op efter mit Ansigt som en Høne efter en Glente. Men hun sagde ingenting.

— Det er rart Vejr i Dag! begyndte jeg højere.

Morlillen samlede hurtig sit Sytøj sammen, hoppede op ad Trappen og forsvandt i Vognen.

Jeg gik rundt om Køretøjet og tog det i Øjesyn.

Paa hver Side var der to Vinduer med fire smaa Ruder i. Og bag dem røde Gardiner med Blonder. Oppe paa Taget laa nogle svære Stænger, en Rulle Sejldug og noget Tovværk. Samt Brudstykker af en ganske lille Vogn.

Omme bag Gardinerne viste sig et nysgerrigt Pigeansigt med lyst rødgult Haar. Men det forsvandt straks igen.

Derpaa kom to sorthaarede Barnehoveder til Syne, og de blev der.

Jeg nikkede til dem, men de spilede bare Øjnene op og nikkede ikke igen.

Pludselig lød der en søvnig-fornærmet Brummen og Snøften inde fra Vognen. Samme Lyd omtrent som en Gris giver fra sig, naar man sparker den i Siden.

— Go'dak! sagde saa en Stemme henne fra Døren.

Det var en slank, ældre Mand med graat Haar og Skæg og med en lille stumprøret Kridtpibe i Munden.

— Na—a! Na—a! Ferd'nand dok! sagde han arrigt og sparkede bag ud ind i Vognen. Og der lød den samme Snøften og Brummen som før.

Saa steg Manden langsomt ned ad Trappen og gik hen mod mig.

Og lige i Hælene paa ham fulgte en stor brun Bjørn med Mundkurv.

— Go'dak! hilste den fremmede igen og slog med Pegefingeren op mod sin bulede Filthat, hvori der sad en spraglet Vinge af en Skovskade.

— Goddag! sagde jeg.

Og saa stod vi nogle Sekunder tause og mønstrede hinanden.

— De skal til Byen og give Forestillinger?

— Ja, jawohl!

— Det er en svær Tæmp, De har dér! vedblev jeg og flyttede lidt paa mig, da Bjørnen begyndte at snuse til mig.

— Jaha—a, ja! lo Manden — de' ær Ferd'nand! Og han gav Dyret et venskabeligt Puf med Støvlesnuden, saa det trimlede om i Sandet og blev liggende og blinkede gemytligt ud mellem Tremmerne paa Mundkurven.

— Naa, saa det er Ferd'nand? sagde jeg. — Det er forresten et kønt Navn! Jeg kender en Greve, der ogsaa hedder Ferd'nand.

— So—o? ja—a — —

Nu var Børnene kommet ud i Døraabningen, og da de saa' os staa og tale fredeligt sammen, hoppede de modigt ned ad Trappen.

— Er den meget tam? spurgte jeg og pegede paa Bjørnen.

— Jaha! sagde Manden. — Ich har den haft in syv Jahre.

— Hvor er den fra?

— Fra Polen, Ukraine.

— Naa—aa — — —

Børnene, en Dreng paa seks Aar og en Pige paa ti—elleve, var listet hen til Ferd'nand. Og nu laa de alle tre kuglet sammen i en Klump og holdt et syndigt Spektakel. Pigen kildede Drengen op ad hans nøgne, gulbrune Ben, og han skreg og sparkede, medens Bamsen laa og daskede til dem med Poterne og brummede kælent.

Pludselig faldt det mig ind, at det kunde være morsomt at faa arrangeret en Forestilling herude paa Landet.

— Kan De gøre nogle Kunster? spurgte jeg.

— Mange, sehr mange! sagde den gamle. — When vi

gommer til Byen, skall Herren se! Goster gun halvtredsindsdyve Øre pro persona paa første Plads!

— Jamen nu? herude?

— Hier?

— Ja!

— Hier? lo han — naj dock!

— Jo netop „hier“! sagde jeg.

— Hier po Stedet? naj, naj!

— Jovist saa! — — Jeg gi'er Dem en Krone!

— Jaha! men hvad Gunster dror Herren, man gan fo for en Grone?

— To da?

— Dre? sagde den gamle gridsk og plirede begærligt med Øjnene.

— Lad gaa! — — Men saa skal De ogsaa præstere noget godt!

— Jaha, jaha! den bedste, den bedste! sagde han geskæftig. — Mindro! snurrede han derpaa ind ad Vogndøren — gom hier ut!

Lidt efter viste den unge Pige sig i Døraabningen.

Hun kunde vel være sytten—atten Aar. Slank var hun med solbrændt Ansigt og Hænderne og Benene nøgne indtil Knæene.

Manden sagde noget Kaudervælsk til hende. Hun rystede paa Hovedet og saa' smilende hen mod mig. Jeg hilste, og hun nikkede, men rystede igen paa Hovedet.

Nu blev den gamle hidsig. Han gestikulerede og pludrede løs og viste hende til Slut de tre Kroner, jeg havde givet ham.

Hun strakte Haanden ud for at tage Pengene, men han lukkede hurtig Fingrene sammen over dem. Saa stampede hun i Dørtrinet og slog med Nakken. Manden snakkede og snakkede, men hun forblev umedgørlig. Saa stak han hende endelig et af Pengestykkerne i Haanden. Og hun nikkede samtykkende og gik ind.

Hun var nydelig, var hun. Og saa havde hun næsten intet Tøj paa.

Børnene udstødte paa én Gang et Glædeshyl. Og da jeg vendte mig, saa' jeg dem begge staa fuldstændig afklædte

ude i Vandskorpen og stænke løs paa Ferd'nand, der smaa-brummede og daskede efter dem med Læbben.

— Go længer ut! raabte den gamle opmuntrende — go længer Kinder, ock to Jer!

Børnene hoppede og dansede afsted ud i Vandet, stænkede hinanden og skreg og lo.

Men Ferd'nand blev staaende paa det tørre og stirrede tankefuldt efter deres Kød.

— Ferd'nand! kaldte Manden.

Bjørnen gjorde trevent omkring og luntede hen mod os. Af og til vendte den Hovedet og saa' tilbage.

— Radekutzo! raabte den gamle paa sit Kaudervælsk.

Bamsen rejste sig modstræbende paa Bagbenene, medens den med sine smaa lurende Øjne skævede hen til mig. Og da den skiddengule Hest i det samme bagfra lagde Hovedet paa min Skulder og strøg sin vaade Mule mod min Kind, traadte jeg forskrækket et Par Skridt frem.

— Vent lidt! sagde jeg derpaa — jeg vil heller sidde dér oppe!

Og jeg løb hen og kravlede op ad den nærmeste Skrænt henne ved Hulvejen og satte mig øverst oppe paa Toppen.

— Nu kan De begynde! raabte jeg ned.

Ferd'nand stod endnu paa Bagbenene og fægtede med Armene for at holde Balancen.

Manden sagde noget til den og begyndte at gaa baglæns. Og Bjørnen fulgte efter ham.

Da de naaede hen til Vognen, tog Manden en tyk Stang og rakte Dyret den. Bamsen lagde Stangen om bag Nakken og Forlabberne over den.

Manden sagde igen nogle Ord, og Ferd'nand tog paa at opføre en Sagtevals rundt omkring ham. Dens brede Læber smed det løse Sand højt op i Luften.

Den gamle lo fornøjet.

— Schibata! raabte han saa.

Og straks kastede Bjørnen Stangen og stod igen paa alle fire.

— Allo—o! skreg Manden.

Og Bamsen laa i samme Nu død som en Sild foran ham.

— Allo, allo! raabte han.

Og Ferd'nand tumlede op og gav sig til at halte rundt paa tre Ben.

— Bravo, bravo! raabte jeg.

Den gamle bukkede med Haanden paa Brystet og klappede Ferd'nand, der sad paa Halen som en Skødehund ved Siden af ham.

Jeg saa' ud over Fjorden:

Børnene saa's langt derude i Solskinnet som to smaa røde Rejer.

Jeg satte Kikkerten for Øjnene:

Vandet gik dem op over Maven. De sprøjtede vedblivende løs paa hinanden og fægtede med Armene. Men man kunde ikke høre deres Stemmer.

— Mindro! kaldte Bjørnetrækkeren ind ad Vogndøren.

Lidt efter kom den unge Pige ud. Da hun ikke kunde faa Øje paa mig, standsede hun og saa' sig forundret omkring. Den gamle pegede op mod Skrænten, og hun smilede og nikkede og gik hen mod Bjørnen.

Straks den saa' hende, rejste den sig paa Bagbenene og brummede.

Hun stillede sig foran den og greb den med en Haand i hvert Øre. Men den slog Hænderne væk med sine Labber.

Saa greb hun den i Bringen. Og nu begyndte de at slaas. Den gamle stod hos og opmuntrede dem med sine Tilraab.

Bamsen lagde sine vældige Arme omkring Pigebarnet. Det saa' ud, som om den skulde kvæle hende, men hun sprang til Siden, og Ferd'nand faldt tungt ned paa alle fire.

— Allo, allo! skreg den gamle.

Og Bamsen rejste sig atter og laggede ud efter Pigen, men hun fór om bag den og greb den med begge Hænder i den tykke Pels, tæt oppe ved Halsen. Ferd'nand rystede og brummede. Derpaa bøjede den sin højre Forlab tilbage og lagde den omkring hende og trak hende paa den Maade frem foran sig.

Men i samme Øjeblik gav hun Dyret et Stød for Brystet, saa det tumlede baglæns til Jorden.

— Bravo, bravo! raabte jeg og klappede i Hænderne.

Og Mindro satte sin nøgne Fod paa Bjørnens Hovede, kyssede paa Fingeren op mod mig og saa' sejrstolt ud.

Jeg nikkede ned til hende og kiggede i Kikkerten.

Hendes Øjne straaliede, og det gyldne Haar havde løst sig og faldt ned over Ryggen. Og meget Tøj havde hun ikke paa. Brystet steg og sank inden for det tynde Kjoleliv, og jeg kunde se hendes slanke Ben bag Skørtet.

Nu gik den gamle hen til den skiddengule Hest og tog fat i Haartotten, der hang den ned i Panden. Han trak af Sted med Dyret hen ad Bjørnen til. Nu skulde de to til at optræde sammen.

Men pludselig rullede et vældigt Tordenskrald frem over Skrænterne og ud over Vandet.

Jeg fór sammen og saa' mig tilbage:

Helt den østlige Del af Himlen var bedækket med en stor blaasort Sky.

— Børnene! raabte jeg ned.

Bjørnetrækkeren havde allerede sluppet Hesten.

— Mindro. Mindro! skreg han og sagde i rivende Fart noget til den unge Pige.

Og i samme Øjeblik havde hun kastet Klæderne af sig og fór i lange Spring af Sted ud i Vandet i Retning af Børnene.

Jeg slog først blufærdig Øjnene ned. Men et Øjeblik efter saa' jeg i Kikkerten. Jeg havde jo betalt min Billet!

Det tordnede igen og lynede.

Begge Hestene havde frygtsomt trukket sig tæt hen ved Siden af Vognen.

Ferd'nand havde rejst sig og stod sammen med den gamle og stirrede ud over Vandet efter Pigebarnet.

Inde fra Vognen hørte jeg Morlilfens skingrende Røst. Men jeg forstod ikke et Ord.

Og atter saa' jeg i Kikkerten:

Mindro var naaet ud til Børnene. Hun havde taget Drengen paa Armen og Pigen ved Haanden. Og det gik rask indad mod Land.

Solen sad helt nede i Horisonten og farvede Vandet rødt i en bred flimrende Kogle. Men der hvor Mindro gik frem med Børnene, var Søen sølvglinsende og glat som Olie. Og de nøgne Legemer lyste som Rav mod Staal.

Jeg løftede Hovedet.

Lange blaagraa Udløbere fra Tordenskyen mod Øst strakte

sig frem over Himlen. Bygen nærmede sig hurtig, og store iskolde Draaber slog ned paa mit Ansigt og mine Hænder.

Jeg rejste mig.

Nu var Pigebarnet og Børnene naaet tæt ind under Land. Vandet gik dem næppe til Anklerne.

Pludselig standsede Mindro og satte Drengen fra sig. Derpaa rettede hun sig og strøg med Haandledet Haaret fra Panden. Hendes Øjne gled op mod Skrænten, hvor jeg stod, og hun slængte et Fingerkys op mod mig.

Et bragende Tordenskræld rullede i det samme ud over Vandet.

— Mindro! Mindro! skreg den gamle fra Døraabningen.

Jeg skyndte mig ned og løb hen mod Vognen. Men da jeg naaede Trappen, var Mindro allerede forsvundet i et af Lukaerne.

— Hvor er — — hvor er — — —? begyndte jeg fortumlet.

Bjørnetrækkeren smilede lunt.

— Gommer ick ut mere! sagde han.

Børnene stod endnu nøgne paa det øverste Trin og saa' storøjede ud paa Vandet, hvor Regndraaberne dannede Luftblærer, der sprang med smaa underlige Knald. Bag Børnene stod Manden, og bag ham igen laa Ferd'nand og blinkede med Børnetøjet lagt over Ryggen. Hestene stod med de lydende Hoveder helt inde under Vognhjulene.

— Gom dock ind! sagde den gamle og vinkede af mig.

— Skima ni tala bist sagde han derpaa til Børnene, som øjeblikkelig lystrede og gik hen og satte sig paa Ferd'nand og trak deres Tøj paa.

Jeg gik op ad Trappen og blev staaende en halv Times Tid hos Bjørnetrækkeren, medens Vejret rasede ud.

Da Bygen var trukket væster paa, og Himlen over os igen var klar, sagde jeg Farvel.

— Hober at se Herren i Byen! sagde den gamle og trykkede min Haand. — Halvdresindsdyve Øre pro persona!

— Hvor er — — forsøgte jeg og saa' længselsfuldt ind i Vognen.

— Hilfer Grossmutter! sagde den gamle.

— Jeg vilde gærne — — —

— Naj, naj, unge Herre! sagde han alvorlig — blifver
icke no—get af! har allerede set formeget!

Saa gik jeg.

Da jeg kom hen til Hulvejen, vendte jeg mig og saa' ud
mod Vest, ud over Fjorden:

Men den laa øde og trist. Og Solen var borte, og Himlen
var mørk, og der steg ikke mere nogen Venus op af Havet!
